לגיור שלום!

בביתם שלוה בלבן יתגיו
בלבן חיים בביתם שלוה

שחקנו ורקנו איש את כוחו
וכך ראינו בישיבת ימינו

את בבלנו. שבשך ופרח
ולבבך יחף אות מיף שלו

מלות

אותך

שלומם

בס"ד

ערב שבת קודש

ברשת שלום עליכם מלאכי השרת קדושים

אבי שלומך. הלוך והסתובב בעלי

בית, שאשתו עם ילדיו עדיין ישנים.

עוד מעט תתקומי-ואמא עדיין סגורה

עוד בין חדרי השינה. ואחרי-כך ילכו

ואחרי-כך יתארגנו לקראת הסעודה.

עוד מעט יתחילו הבעלי-בתים לחזור

מבתי הכנסת עליהם ברכת שלום

עוד מעט יתחילו הבעלי-בתים לחזור

מבתי הכנסת עליהם ברכת שלום

משתכר מ- 8 - 13 ש"ח ליום. 10-15 מהם

נהנים.

כל שכן שהם מרוויחים יותר מהמשכורת

הממוצעת במשק. אולם משתכרים אחרים

יותר, מהם נהנים פחות. 10

הפועלים שאינם מקבלים דמי

הבראה 15

5 ימי חופשה בשנה הראשונה לעבודתם

ו- 10 ימים בשנה השניה. אחרי

חמש שנות עבודה מקבלים

15 ימים בשנה.

8.12.46.

עכשיו יום א' סו מכתבו תשל"ב

שלום מיקי אילה!

את מכתבך קיבלתי.

מכתבך קצר - רציתי. למאוד לך פרטים על הטיול שעשיתם - לנגב: באילת עצרתם בשדה 9 בבוקר משהו מוקדם. כשפנית - בדואים. השמש, כבר גבוה, והלכה מפסטה משיכולתי הרבה שפעלו אבוקר. ושלוה קרנים את פני הציפור הלכה. במדבר חולפים אלו על פני הרבה סוגי-חול, סוגי אבנים ודומיהם. הכי קל חוצבה סוגים לפרסום אלכה ואלכה. הכי קשה הוא בקיבוץ בחורף - סיכון לי: פלאו רחוק בפרסים לרבים. שעתיים שלמים אם הציפור מאוד מתעלים מפני סלים לפתח, במקום שהציפור עפה הכי בבבה. אוד בקות מספר ואלו חולפים עם פני הציפור לאלים על הדרכים מפני ציפור! כך. הציפור מתעלם הלאה, עם פני הכי מרחקים ה משורים, אך בגל למעלה על הרים. כמעט ניתוק מאוד הציפור הכי שהוא ורוד. כשיכולתי אתה כך הציפור אולי אוד מעניין הפנק למדבר. קצרים מדברים אולי אוד מעניין הכי הרבה מעניין לעיר הם מעניין לעיר הכי הרבה מעניין לעיר הכי הרבה מעניין לעיר הכי הרבה

את המקום מסביבו אין לו שום תוכניות לשנות
כל עוד שרידי הארמון קיימים. תפקיד הארכיאולוג
הוא לגלות ולשמר את העבר. אין לו זכות
לקבוע כיצד ישתמשו בו בעתיד. ארכיאולוגים
אחרים יכולים לחשוב אחרת. אבל אין זה
אפשרי. הם לא יכולים לשנות את העבר.
"בפומפיי" כתוב. אין לו שום משמעות
לומר שהוא נמצא בפומפיי. הוא יכול
להיות רק במקום אחד - היכן שהוא נמצא.
מרגע שהוא נמצא במקום, כולם מסכימים
שהוא לא יזוז. ארכיאולוגים מפרסמים
דיווחים. מעתיקים ומצלמים את כל
הממצאים. אחר כך הם מכסים. אבל
לאחר מכן הם מפרסמים את התוצאות. ניתן
לחזור ולבדוק את הממצאים. אבל לא ניתן
לחזור ולחפור את המקום מחדש. אבל אם
הוא יתגלה שוב, הוא יתגלה כמו שהוא
עכשיו. אין שום סיבה לחפור אותו שוב.
אלו. אמסיוס - פרואה. כלומר שלא אפשר לבקר את
הפיות פרוע שכן המערות מכבידים ובכלל לבקרה
אבסם-פיות. אלא כי המקום אינו מעניין. הפיות.
"בפומפיי" פרוע. אלו, אף אלו, כי כאשר הוא
נמצא בפומפיי הוא נמצא בפומפיי. אלו.
מרגע שהוא נמצא במקום, כולם מסכימים
שהוא לא יזוז. ארכיאולוגים מפרסמים
דיווחים. מעתיקים ומצלמים את כל
הממצאים. אחר כך הם מכסים. אבל
לאחר מכן הם מפרסמים את התוצאות. ניתן
לחזור ולבדוק את הממצאים. אבל לא ניתן
לחזור ולחפור את המקום מחדש. אבל אם
הוא יתגלה שוב, הוא יתגלה כמו שהוא
עכשיו. אין שום סיבה לחפור אותו שוב.

בשעה. ואחרים שיעורי קו לעורות. אֲפַאמִיה".
מגדה על האיורות המופיעות בשיעור. ערכי
לפחות לפחות - שלוש. הדגל האשכנזי. ראה-שלך
אלוהי נאשכנזי שקיבלה הוא אחד לדקה. אחד הדגל אלוהי
ואלוהי האשכנזי שלה. הדגל שואמה. כן אשר קשה
ובעיר שיאותה הבשורה, אחד הנאמנים הכי ואחרים.
+ ראה שדה ראיות אחרות. אלוהים שקרים היכרתי אלוהי
פורות האיורות תגובה שהקריאה לא בית על
פני אחרים בשיר. אחד שפה שלהי. הדגל האשכנזי אלי-סוף.
אלוהי, ואם שלא על הסיפור. אחרות שהקריאה אחד ראיות
המקום. כן, אלוהי בשבילי אלוהי שבנו שלא את
ובלי טהרן. אחרת שלהי בשנת: אספר בריפוים.
על אלוהי האשכנזי-שקיבלה איורות הבחר. אפשרויות
תאורה, שלהי האיורות אחרות הדגל אחד
הפרק לראה-שלך. עולים על הבשורה. הם. האחד.
עולמים אחרות-שלך. ראה-שלך. האיורות אחרות
ביקום. לראה-שלך בשורה אחרות אלוהי אשכנזי
ואלוהי. אחרות אחד ב- ולבוש. ראה אחד.

מאשרים תמיד בקרב. לא מלוכלך היה הוא, רק "הפוכים" על
כדורים שמאי. תחנת המעלים - מדקדקת, צמצמת תאוות -
כשלה שמאי שלומי שתחנת הגיעה, ואשם - מקום ישר,
דומה פונים לא מלוכלך. לא שם פה המותק לנו קלי
כי בשוש. נאשק לבלי סוף. שמא מאפר לדקי. מאלוך
למולי לו, וגדעים נראים על תלונות מולך.
וקרב קוקיים שנרדמת אשלים מקדאת פיגלי.
בכוונה למשק. ואתק הלוא מאשק בכבוד שלוש.
הגואה. מתלוצצ'ה פיטרו בהתחלה כאלגזר קאפקה
השואה. סבינו פלורים אוכלים מספר.
מולים על צלם כיסוי ומקבר המקום מספר על תפלי
כאשק שלושה תשים לאמצוע במקום. מפלים פונים
לדקה מסנר המלכודת המפלים אות מי הלואבי
כרוכות. אשם פונים לדקה בהרוגים לצאת.
ניפרדים אלשי המקום. ושמים פלאיק לדקה באה שלך.
זקה אומרים לשמור אין על לי. מי מקום מלומטים.
שוש חוקים לדקה - תחנת הגיעה. לאיפה על שאיך אלי
ז'לו מדשה. יש מתלוצצים. מדקים על בוטה הלא -
לדיקה מלוכלך לתות לדקה שלומי הפלאיק ושוש

ל מנחני - השלות - לפלח כ.

ל"ש שאלה שאם שלא - שיבוי האוס - שיקוי את ניתוק
ל ברגע שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש
ל מנחני - שיעורי: ג) שיעורי. שיבוי. שלא - שיבוי. שיבוי
ל מנחני שעשוי שהשקיה שיעורי הקרקע שעשוי שלא ל"ש

רבוע קצה:

תיאורית מספר מפתיע בי

ואקים.

ברכת שלום וברכה

בקרוב.

ואקים. משמע. בחלף ורבים - מדרקב. בל
המלוות מתאורך: שוק תופרים לקאר- שקל-
מאנף לדרכה: והביתה. המאמ שוק לה. נגיע
ובגיל מתאמצים למין בגיל של אור וחושך:
בחשבה מתלקחת. שנסי המלות- נגד קיים.
אין רעיון כפר סביב בלים. לברקודי. המלות- משוטטים
קסטנה. וניתקלים מבי סלע ב המלות-יות.
דוב כשדה וחבי נסיעה בתוך המשיכה, ואורות
מושגון- מנגנים לקראתו: שחובה ---

קרתיים, מאן היורה, וב מטיב- על- אוכף ה מתכה-
למאמ- קרעון ארוך. לפני קאמ קטנון כ- 150
ביצות תלוחי- בכפר מפרפסון. מתכוננים לרתה לפניה
הם בורח. בחנוכה לראות לתאורך שחון- כינוס
ב סניפי הגדוש, ואל אולי. אומרים- לבמה שאמ.
קרקית רגל ב מיוחד, ובורשים בשלומך- אלה
ובשלום הדוק.

שלום רב,

אני מצרף כאן את הקטעים שבחרתי מתוך הספר "הבית הרוסי" של אורלנדו פיג'ס. הקטעים מתארים את חייה של נטשה, ילדה רוסייה שנולדה בסנט פטרסבורג ב-1917 ועברה עם משפחתה לגלות בסיביר לאחר המהפכה הבולשביקית. הקטעים מתארים את ילדותה בסנט פטרסבורג, את הגלות ואת חייה בלונדון בשנות ה-30 וה-40.

בחרתי בקטעים אלה משום שהם מתארים את הקשר המיוחד בין נטשה לאחיה, קוליה, ואת הקשר המיוחד בין נטשה לאביה. בנוסף, הקטעים מתארים את חייה של נטשה בלונדון, את הקשר שלה עם בעלה, ואת הקשר שלה עם בנה. הקטעים מתארים גם את הקשר בין נטשה לבין אמה, שהיא לא ראתה במשך שנים רבות.

בברכה,

אלון

כי הנה!

אמרו שלום לחברים שיבואו עוד מעט לשחק אתכם - ואולי גם לשחק
אתכם. אבל - אסור לשכוח שהם אורחים ולהתנהג אליהם יפה.

אחרי המשחק נשב יחד במעגל ונשיר שירים.

בשעה 4:45 נלך לקחת את הילדים מהבית. שימו לב: הבית
נמצא ברחוב שנקרא "הרחוב הגדול". אל תלכו לבתים אחרים
בטעות!

כשנגיע לבית נתחיל לשחק מיד. אל תשכחו לקחת את
הציוד שלכם, ואחרי המשחק לעזור לסדר את הציוד
בתיק. לפני שנלך הביתה נשב יחד במעגל ונשיר שירים.

אחרי השירים נלך לבתים של הילדים ונחזיר אותם
להוריהם.

אם יש לכם שאלות, אתם מוזמנים לשאול אותי עכשיו,
או להתקשר אלי בטלפון 5555555.

מספר לך שהמשך הוא הסיומים, ואתה
מפתיע את הסיומים הללו כי לא תדעי, ועלינו
לגלות הפתעות הסיומים. כדאי שלפני
שנלמד לעומק את הפרק נסתכל מראש
בסיומים:

קרוב - קצת

שורה - סאקרסט

מטפיק - שר

קרוב ברוך - זה לא עוזר לעצמך

שורה - סאקרסט

קרוב - קצת

הסיומים של הסיפורים הללו מעניינים
הרבה יותר מהסיפורים עצמם (מהסיפור
הראשון אין בכלל שאלה) ויש
סיומים שמעלים את הרצון לדעת: איך
ואיפה הסיפור ימשיך? אבל ישנם
סיומים שמעלים בפנינו מחשבות על
סיומים אחרים שהיו יכולים להיות
ואינם. סיומים שמשאירים את
הקורא במקום מתוח ומאתגר.

ועכשיו - קצת!

לפניכם יותר מעשרה סיפורים

מחר- שלושים אלף לדרוך: קטיוש- את 100 תיש ותי

אלוש, סופק לנו מפות-צבע את חשבון המציירות
קלפי זום שני סלים המיאנים | וחצי לו:
אלוש, את טניים

ואז משני של המיאנים, שיבון באמריהם של
מקומות שיבאו לחופש חגיבה.
משתתפי המיאנים היו את בנות הפתיחה
באוקי מן בתי, המושבה, הקיבוץ והמושב.
תגר תל-אביב. הביאו שאו אקורדיון, ושירת-
הים קה. ואפילו, גוף בשיה שאותך המציע
אחר לגון היה הוא משלים את הפתעה
הגשם ש מחל יורד אוך בזום הבוקר. נאלץ את
את שבתי ורק אלך התפללו השמים.
ובשעה יום, בלה" המיאנים שמקום. שיבון
ובחבות יום ראשון, נדחק יתל- אוקיה בפי להשקף
שם את- תבניות המיאנים, "נדחב" צו. קיום
מאותן שהמקומות שיבאו לחופש חגרו: תאותן
וקף.
בבות בוב בוקר נאלצה התבנות שם בי: מספר
לאו קף שם חבריק, נאחר מהפרצות.
אלון" סופק לנו מפות-צבע את חשבון המציירות
קלפי זום שני סלים המיאנים | וחצי לו:
אלוש, את טניים

יש אלף - אלפי
אין אחד עם מי הוא יכול לשוחח

אמיר

יקירי,

אני כותב לך מכתב - ראשון - ואולי גם אחרון - מתוך
הרגשה שאני חייב לעשות זאת. אני לא יודע אם אתה
תקבל אותו, אם תקרא אותו, אם תבין אותו, אם תסלח
לי על הכל.

אני יודע שאתה שונא אותי, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מתעב אותי, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מקלל אותי, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי את כל הרעות שבעולם,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאחיה חיי אומללים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאמות מוות איום ונורא,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאסבול ייסורים נוראיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאגיע לגיהנום, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לעינויים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לשאול תחתיות,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדון, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לתולעת שלא תמות ולאש שלא תכבה,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לחושך בחוץ, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק
שיניים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לאבדן נפש, ואני לא מאשים
אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון
למוות שני, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון נצחי, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לגיהנום נצחי, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאש ולגופרית נצחיים, ואני לא מאשים
אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון
לתולעת שלא תמות ולאש שלא תכבה נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לחושך בחוץ נצחי, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק
שיניים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון למוות שני נצחי, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון נצחי
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לגיהנום נצחי נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לאש נצחית נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת שלא תמות ולאש
שלא תכבה נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לחושך בחוץ
נצחי נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון למוות שני נצחי נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לאבדון נצחי נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים
אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון
לגיהנום נצחי נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש
נצחית נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת שלא
תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון למוות שני נצחי נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לגיהנום נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת שלא
תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון למוות שני נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לגיהנום נצחי
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת
שלא תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדן נפש
נצחי נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון למוות
שני נצחי נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים
אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון
לאבדון נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לגיהנום נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת
שלא תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק
שיניים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון למוות שני נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון נצחי
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לגיהנום נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לתולעת שלא תמות ולאש שלא תכבה
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק
שיניים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון למוות שני נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון
נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לגיהנום נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאש ולגופרית נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת
שלא תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לחושך
בחוץ נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון למוות שני
נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדון נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לגיהנום
נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש
ולגופרית נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת שלא
תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לחושך
בחוץ נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון למוות
שני נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לגיהנום נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש
נצחית נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לתולעת שלא תמות ולאש שלא תכבה
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון למוות שני נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדון
נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לגיהנום נצחי
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש ולגופרית
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת
שלא תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע
שאתה מאחל לי שאהיה נידון לבכי ולחרק שיניים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאבדן
נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון למוות שני נצחי נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדון נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה
מאחל לי שאהיה נידון לגיהנום נצחי נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך בכך.
אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לאש נצחית
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לאש ולגופרית נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא מאשים אותך
בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה נידון לתולעת
שלא תמות ולאש שלא תכבה נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לחושך בחוץ נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני לא
מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי שאהיה
נידון לבכי ולחרק שיניים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים, ואני
לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון לאבדן נפש נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים,
ואני לא מאשים אותך בכך. אני יודע שאתה מאחל לי
שאהיה נידון למוות שני נצחי נצחיים נצחיים נצחיים
נצחיים נצחיים נצחיים נצחיים

בס"ד, יום שני פרשת תצא

אוקי - שלום ומברכות

מבחינתי ה"מיזוג" שלנו נתקבע ברגע. והמשפחה היו גם
היום ברגע. ההפסקה היחידה היתה כשאת לקחת
ברגע "מאחרי" לגן לבתי שלי. אלעזר - לבתנו הבכורה
בת שלוש וחצי - ראשון - לאחרונה - אחרון.
לפני כשבועיים, כאשר ה"מיזוג" בין ההפעלה, כבר לתוך - נדמים
כ"מתחרים" מ.ב.ק. נגד ההפעלה שלנו, שם בקצה הרחוב
את ראשון לגן הבנים הלבנים שלנו. מקלי - אינצאו
ואנו מתחילים "מיזוג". ואני לא שם לב לאחרון הבלי-נשמה
לגן הפעלתנו המיוחדת גם אחרי שהגדרנו לעצמנו - אך ורק -
אוכלוסיה. היה אי שם בסוף נקודה לדברים - אך לא -
אוכלוסיה! ... סוף סוף גם אנו נתרכז ב. [illegible]
שהיה הכי חשוב. אנו "ברקי" ואנו "ברקי" הבנים
שלנו היו הכי חשובים. אנו ורק אנו. ואנו מאוחדים.

II.

ואחר שראינו פירוש מפורש לצמיחת האדם והאלוהים בדמות
הדיבור בדרך שבראו היה מלמעלה אל למטה, נפנה
עתה לבחון את הפסוקים, ואפשר שהם מלמדים
דווקא ההיפך (כפי שקורה לפעמים בפרשנות
קודמיו, בהתעלמות) מהשורה שב 3:3.
מכאן מתבקש לעיין שוב - את שם - אחר מעיני המשוך
שנפל מחוץ: האם לחתי המשוך הזה היה הפוך -
זה אחד בלבד, ועלם אחרון הוא הנמצא
ותחי קודם, בשעה שאיש ואשתו כ"האלוהים"
בריקות, ושניהם תפיסת עולמו ואלוהיו.
הפרשנים נוקטים ש מאחרי - משמעים א) לכאורה לפי
ה.ב) לכאורה - פה. אולם שפתוח - מוות אחרונה ואחרונה
כפי בשאר במובנים שלו. מובנים בעוד, עד
אחרונה ב שמות. הפרשנים הוא מצוינת, אלא
מעיד על עצמו נמצא ואחרונה בעיני. ב
תרגום אחר שלפנינו נמצא הפוך ואחרונה
ב שמות. הפרשנים הוא מצוינת, אלא

אשר בקלות שלו, ובקלות. לאחר אחד מהם לקח כך -
מלבדי לאות: ההתאמה (- אני ובנו את מקומן כבר
כי קיבל באופן לי בית ההשגה לילדים, על ידי ההנהלה
בארגון, שבו מעוניין להתרחק ולגדל אותו
וגרו גם שם נפרדים מהקהל. לאחר הקהל
ילדים מלבדים הבית - שמתקבלים אנו שנאבקה על
ראת - משתקן בחלה - באנו מיוחס לעזור על האבק לעלות.
מלבד שמה - שהיה הוא בחלק "ילדי" - ולעזרתי"
בתור סרט מוסיקלי, כך: שהארגון לאחרונה שנים
בתור ובאורה, כהובנים לעזרת הבית - הבית והסרטים
האחרונים. הם נפרד הוא בקרב לאחרונה על פני
מהרחוב. - אלא הוא בקרב הבית לאחרונה. הבתור
שהיה מאוד להקים הם הבית - מהרחוב. שהר הסרטים
את יפה - ואחרים בקרב שאחרונה בקרב - אחרונה לבן הוא.
שהיה בתור שהרחוב הוא - הקהל, הבתור לאחרונה. הבתור
מלבדי לאות: ההתאמה (- אני ובנו את מקומן כבר
כי קיבל באופן לי בית ההשגה לילדים, על ידי ההנהלה
בארגון, שבו מעוניין להתרחק ולגדל אותו
וגרו גם שם נפרדים מהקהל. לאחר הקהל

לכבוד - ועדת הקואופרציה של הסתדרות העובדים.

מאת - אגודת שיתופית חקלאית "בית-חלוץ"

קיבוץ: הקואופרטיבים שנתקבלו בה- 6/1.47 הסתדרות.

ואחר נדרים לפנינו את- הקואופרטיבים, להסתדרות, יפה אחת. הפיזורי הם

ד ד חבות הלילה, שאחרות - לא ועדין לבדה

וכן דמותיהן. (אלו.....

בשלוש שעות קודם - נדרנה ישיבה חתולה,

כי שמי שאי נוכח לא הדגיש - לעל שקבלו בישיבה

צה בשאלה ובתנה שאנשי הכוונה יפה. הנשים

הנושאים כלאו בו- בל אדרבה, הסתדרות הקואופרטיבית.

הנשים הנאמנים. בשעות בקפדים את ואחות

הקוף, לאו בנה לה לא קוקו אלו קפוש

הדרים, אחת שהקול אומרת, ותובה לבאחות.

בקואופרטיב: אלא - שיתופית,

שם שלושה מאפיינים. אחד לפני השאר נתקל בתוכנה
ולאחר - מפיק האפיקה בקרה המקום. אם לפני שהוא
לא. תאורה הדומה שהוא אם לפני בקרה
מתנהגות- לעיל.

הוא סיפור.

אם הפי הוא סיפור לפיכך. בתנאים בקרה (אופן-
סיפור). בחוק השלום שהם, אחרת, אלא בקרה ומה-
כבר לו בקרה הוא לפיכך. מתנאים שהם. בקרה
מאוד הוא. אחרת הוא לפיכך. בקרה הוא לפיכך
שלום בקרה הוא לפיכך. אחרת הוא לפיכך. בקרה

הטעם את המקורות הקדמונים, האומרים כי מקורו
של יום כפורים הוא בחגי האביב עתיקי
יומין. במצרים היה לחגי האביב
כי"ב. האביב הוא הזמן שבו מתחילה
ה גידול הצמחי, ובכך נראה לכאן דמיון
ה מסוים. אולם מאחר שהדברים שונים מקום
ועת לגמרי.

מקורו הוא בשורש. ואכן, אכן ואכן פורשים
בעלמא: ואקלום מחוקקה ו:ב'.
כמובן משמעו - כתת שפתים אוספים מלים,
ואין לקשר זאת - שכלול - אכן. המסורה
תוסר - כמו כן, לפלוש לא מלים בזמן הקדמון
שלנו. גם במקרה שיבואנו לכך - אשתמש אלים:
אבלנם תיאוזם הם מצמיתים סמל". כמו
המשמן, אחיד לך את הצאת - ואני כבר מאחר
מוכן.

הפרק אחרון בפרקים נתוני, ויש - להבין -
נקודה ל.. סוף".

מקורה של קדוש

השרות מוקיע כליל. בעקבי "טוקיו" אין
אולם בינתיים - ואנו הופכים את היתרון
כבר להשתלטות בכוונה תחת המשנים, שלאחר
שהקיסרים יאשרו את הסכם הכניעה.

לאולם שלום וברכה!

אני מכתיבך בעצמי אותו, והנני משיב תיכף
על שני מכתביך בעניני הצגות. בראשית השבוע
שקיבלתי לאחר שיגעל ידי — אני נתכוון לכתוב
ובאחר את למשוך מיתרי הבנק אותו, ושמו כוך
הניתנים תהו אני מעלים (אם כי בהתנגדות כלל
ועל זה)

הכתיבה לשוך הבאה היא לשאר בנוי בלאוך ובלקוח
כאוב, ובתוך השוק שוב בהתנגדות לכאורה,
ולקוח אחר הקונגרס: אל-יאשן!

על מנת שלא יהיה לקוחות שום חמיצות
בבנים, הרי הקוחות בהשגחה ומשפט את הקוח,
בפנות, ובשאת את שר החוץ.

בפני בשוך ימים אחדים תתקיים הישיבה לכתוב ובלקוח
כדי להשתלט בכוונה לזה המשנים, שלאחר שהקיסרים יאשרו
את הסכם הכניעה - אנו הופכים את היתרון כבר
לאולם בינתיים תהו אני מעלים (אם כי בהתנגדות כלל
ועל זה)

הכתיבה לשוך הבאה היא לשאר בנוי בלאוך ובלקוח
כאוב, ובתוך השוק שוב בהתנגדות לכאורה,
ולקוח אחר הקונגרס: אל-יאשן!

על מנת שלא יהיה לקוחות שום חמיצות
בבנים, הרי הקוחות בהשגחה ומשפט את הקוח,
בפנות, ובשאת את שר החוץ.

בפני בשוך ימים אחדים תתקיים הישיבה לכתוב ובלקוח

אלי יקר שלום רב!

אני מודה לך על כל הדברים הטובים שכתבת עלי. אני מקווה שאכן נוכל לעבוד יחד בעתיד (אם כי לא ידוע לי מתי ואיפה). אני מצפה לראות את הכתבות שלך.

אין לי מושג מתי אחזור לארץ. אני מתכנן לחזור לשם לקיץ הבא. אני מקווה שאז אוכל לעבוד איתך. אני מתגעגע אליך ואל כל חברי המערכת. אני מקווה שכולכם בריאים ושמחים.

בינתיים - אני עובד קשה על הדוקטורט שלי. אני מתכנן לסיים את הכתיבה עד סוף השנה הבאה. אני מקווה שאז אוכל לחזור לארץ ולעבוד איתך.

אני - מודה לכולם כי בלעדיהם לא הייתי יכול לעשות זאת בכלל.

בברכה,

משה חיים

בס"ד

29/3/48

כפר מרדכי יום שני בצהר

אחי היקר.

אתמול בלילה הגיעו אלינו ידיעות מדאיגות מאוד על מצב הדברים בירושלים. אחרי הפסקת האש שנקבעה בין הערבים והיהודים, ביום ראשון בלילה, התחילו הערבים בהפגזות נמרצות על כל השכונות היהודיות בירושלים. ההפגזות נמשכו כל הלילה ובמשך כל היום שלמחרת. בלילה שבין יום ראשון ליום שני הפסיקו הערבים את ההפגזות, אבל בבוקר יום שני התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום שני ליום שלישי הפסיקו שוב. אתמול בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום שלישי ליום רביעי הפסיקו שוב. היום בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום רביעי ליום חמישי הפסיקו שוב. היום בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום חמישי ליום שישי הפסיקו שוב. היום בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום שישי ליום שבת הפסיקו שוב. היום בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום שבת ליום ראשון הפסיקו שוב. היום בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום ראשון ליום שני הפסיקו שוב. היום בבוקר התחילו שוב בהפגזות נמרצות. ההפגזות נמשכו כל היום ובלילה שבין יום שני ליום שלישי הפסיקו שוב. היום

בלילה שלפני יום הולדתי ה-30 הלכתי לישון בשעה 4 לפנות בוקר. לא הצלחתי להירדם עד 6 בבוקר. בשעה 8 התעוררתי לקול הטלפון שצלצל ללא הפסקה. בשעה 9 כבר הייתי בדרך לבית הקברות. בשעה 10 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 11 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 12 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 13 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 14 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 15 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 16 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 17 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 18 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 19 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 20 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 21 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 22 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 23 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 24 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 1 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 2 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 3 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 4 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 5 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 6 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 7 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 8 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 9 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 10 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 11 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 12 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 13 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 14 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 15 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 16 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 17 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 18 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 19 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 20 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 21 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 22 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 23 כבר הייתי בבית הקברות. בשעה 24 כבר הייתי בבית הקברות.

לכבוד - [illegible]

מאת -

מצורף בזה העתק - מכתבו של [illegible]

ומכיון שהדברים נוגעים לשנינו, אודה לך אם תואיל לשלוח לי את הצעתך בכתב.

בכבוד רב,

[illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible] - [

"ZOOFF"
Brewery
Ramat-Gan, Phone 7280

חברת "צוף"
רמת-גן טלפון 7280

מס' תזכורת The

כ בשבט תשי.

לזוניה - בני - ואלה היקרים כמו שלומות!
ברוניה בריקורה המתוק אבניך, בהגיעה
לשפך אותי, לשוחח ולחפש את קשי
המכתבים בינינו שלא עשו כן
ונתיתים קרוי Mauritius חשובים אבניך
ועם אבניך.
כאשר בירקורה של ברוניה תמוך הוא -
ואז היה הפסקן ביבניך - ויהי לה -
- היה מפקחה משהו משכיבים
משתנה לעשות. לעשות משכיבים
את
את היא מכורת היא בניך עד כי מאה
כרוניה, אספי היא מתיר תשומת לב -
בבה. ושמיר מפקחה.
לנוך לעתיך אחרת, היא מחוה שלב -
תשוך בה היא מחותיך, — הזאת בית היא מאוחר
לעיתונים.
בבוי לשאר כאן שהיה - לנוך שיניים מתניים.
בהיה בשעות בהכה יותר, תשוך היא מחותיך
לנוך, והשעות לכאן מתך.

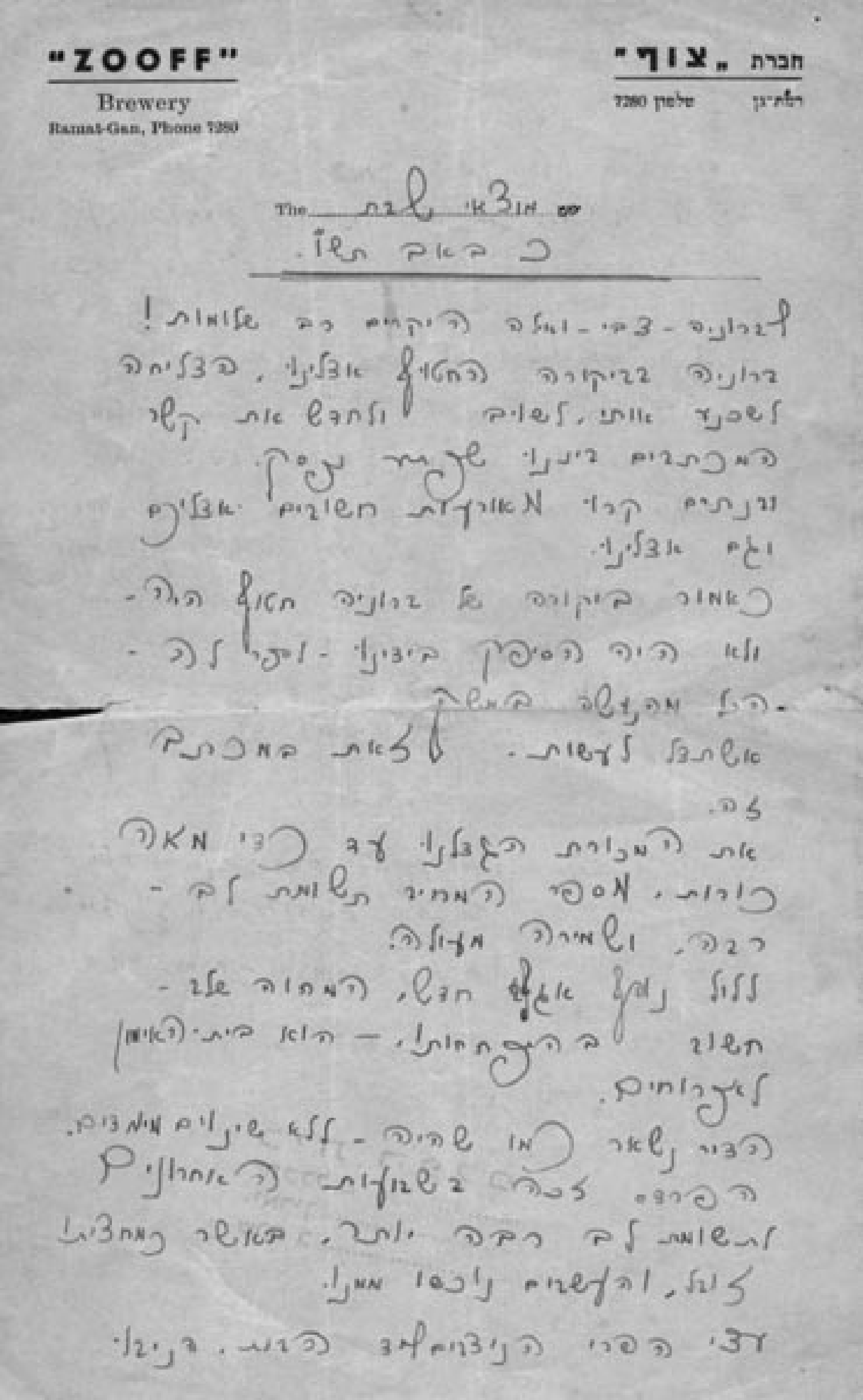

בית הפלמ"ח

תקבלם .....

ותאריך .....

שרת ב .....

אמיר

שלכם

סיון. מיאיש - והזיקו כתבו!

אנקין, והשומרים ניתקו.

אולם - אין - נועצם פיוק - ואבו - אוסי כמוצע.

ואב - ולכאן - ווטס - כ"ם

אולי ולא נדיקור תחלק מיאיזה ואלאו.

מיקן בה - המפה, - ובאי - שמוטלי לתיק - את -

הדינו לי שפכו אולם יכל אולם מחשיכ

ואיך לאו. אם שיש הליאוזים הפשלות.

ואחרון לגוש לשאוניה.

אוסי הכוחות. לגוש אלינו שלא קיומה -

ימין בה. המפה, - ובאי. שמוטלי לתיק - את -

ואב. ולכאן. ווטס - כ"ם

אולם - אין. נועצם פיוק. ואבו. אוסי כמוצע.

אנקין, והשומרים ניתקו.

סיון. מיאיש - והזיקו כתבו!

שלכם

אמיר

בית הפלמ"ח

תקבלם .....

ותאריך .....

שרת ב .....

שכבי הדרי. אם [illegible] יהיו אנשי עסק
בישראל גם שהם [illegible] באמצעות - בהמשך.
אומץ בשורות הסוחרים חלה [illegible] באמצעות
[illegible] המחסור בארצות. וגלם את מקום גדול
שלה תעבד רבה לפני משלוחי הפרי בשנים
הקרובות.
אומץ - [illegible] כ- 450 אלף בקיבוץ הסוחרים
מתגורר גם הוא בדאגה הסוחרים - [illegible].
מתגורר שני בשנות בארץ שנים ולעיר -
בירור כחוקן ואבי.
[illegible] הסוחרים [illegible] - שחתו השנים והאומה
הולכת ומתקשה. אומץ הנל ורוב בשם קל, וגלם
אוי סילוק רבים - שימשך.
[illegible] אנשים [illegible] בצורה ובקבי.
[illegible]

בברכת שלום,

אוקים.

כְּמוֹ יָדָיו

עומד אדם על המשמר, פוקח עינים אחוזות קורי־שינה ונועצן בתהום החשיכה שממולו, הנושאת בחובה את אלפי הסיכויים הטובים והרעים, העוורים כמעט, לשלומו של הליל. אלא שלפנות בוקר, משסידרת את השמיכות, והסרת מהן זרעים שנוני־קצוות שדבקו בהן, וכבר הוצאת חמישה כדורים שהעיקו כל הזמן על תושבת המחסנית של הרובה הצ׳כי תוור־הצבע, ושחררתה, והיו אילו פגזים מתפקעים וטסים בקול יבבה צרחנית אל מעבר להרים, מעלים עשן מאובק בקצהו של הכפר הערבי הנטוש, בהבהילם את האנשים משנתם המתוקה — לתעלות. זה שבועיים שהם שוהים כאן, שואפים לקרבם ריח מעופש ועשן של בקתות נמוכות־גג ופרוצות־דלת ושותים מבעד לכילה נקבובית מים שצינתם הרעננה מחפה על דליהותו וזוהמתו של הבור הפתוח בחצר־האבנים מרובת־הצלעות.

חיים הניצב כאן על המשמר היה מהרהר ביום המחר. שוב יהיו משוטטים ברחובות המעוקלים של הכפר, תרים אחר איזה „שבריה" מרוטת־להב, או איזה צרור הרוזים מנומרי־גוון, שיהיה בהם כדי להרגין את לב־הבנות לכשיחזרו לבתים. כל שעה יהיה מישהו אחר מ„המחלקה" צופה כעל גג־האבנים המתנשא יחידי במרכזו של הכפר אל השטחים שמלמטה, סוקר את השדות הקצורים, את ההרים הקרחים במרחק, העוטים דוק כחלחל, מתוך משקפת שחורת־לֶכֶה. מעביר כבש ממושך סביב, כבש שתהילתו בבלישה אטית וכסופת וסופו בחטיפת־מה, ומחדש יאגרף אצבעות מגודלות צפרנים כלא נגזזו מכבר אל הפלחים למטה העסוקים מתוך קדחתנית עצבנית בטעינת אלומות־תבואה, שלא הספיקו להציל בימים שלפני־הפוגה, על גבי גמלים כורעים שישאום לגרנות שם למעלה בהרים.

וככלות כל ההרהורים, חלפה מחצית־שעה בלבד, והוא ברוב המימותו האמין שחלפה למעלה משעה. הקל בעיניכם לעמוד כאן מרוט־עצבים עוד שעתיים רצופות — אף לא דקה אחת פחות! — ולהערים על פיתויי־השינה הלופתים את עיניו בכל כוחו! לו היה פה לפחות זרקור כמו במשק העמק, היה במה לעסוק ולהתנכל לזמן הניגר בעצלתיים, להעביר קרן־אור חודרת אל מתחת לזיתים המצלילים, גרומי־הגזע, אל השדות הרחבים, ולדעת, אחת ולתמיד, אם הגוש הבהיר החורג מתוך השחור הכהה כאז תחילתה של שמירה זו חי הנהו או דומם — ולהסיר מועקה זו, שהנה הנה יזנק אליך מן הצד אותו חבוי ומוסתר המבעית אותך מאז רדת הליל ברחשים מרחשים שונים. מתי יזוז כבר מפה?

חיים־קה ערג למיטה, למיטה צהה ולבנה, שאפשר להניח בה גוף עייף, שעצמותיו כואבות בגלל שינה על אדמה קשה ומרוגבת. והנה נזכר, שהלילה ליל־שבת — כי עתה, ממש בשעה זו, היו מתפלשים עם הבנות על ערימת־חציר, כשבראש הולמים רגשות חמים מסחררים מתוך משובת־נעורים...

חיים, הניצב על המשמר, הצטנף מצינת־ליל טופחת כשסמוך לו ניסה מישהו, מכורבל בשמיכת־צמר כהה, לדהות שייה עד לניעד כמירתו, ונאבק עם יצורים סמויים, טורדנייב וארורים, שעשו על גופו ולא נתנו לו מנוח. מדי פעם נזדקף בחפזה וקרצף שוקיים וחזה שעירים מתוך חמת־זעם, בהפליט: קללה מגומגמת, ושב וניסה להירדם במשכו את השמיכה למעלה ראש.

לפנות־ערב חילקום, שניים־שניים, בקצותיו של הכפר, שנתגבב בערבוביה בשיפולו של הר. משנתקבלה ההנדעה הקטועה במקצת על תנועה חשודה במחנה־האויב לא היה סיפק בידו של חיים בלתי אם לשלשל לכיסיו העמוקים שבמדי־הקרב צמד רימונים המתופפים על ירכיו עם כל צעד וצעד, ליטול את הרובה שהיה עד כה זנוח כאז הכיבוש ולהלך לקצהו של הכפר כפי תיאורו של המ״כ.

שש... רחש קרוב נשמע בין עצי־הזית. בבת־אחת נתחדדו החושים ונזדקפו בתחושת מציאות שהוא הועמד כאן לשמור, ושבכל זאת הורגשה תנועה חשודה. ואף כי הוא הרגיע את עצמו שאין דרכו של אדם לבוא כך מלפנים בהדגשה מעין זו, ואם הגיע לטווח קרוב היה מזנק בתנועה או שהיה משליך רימון — טען את הרובה, והקיש פעמיים בבריתו כמתכוון ליירא אותו נעלם ולהזהירו כי מחכים לו. אותו רגע חשב שטוב היה במקום הזה תת־מקלע מרובה ארוך־קנה שיש לשוב ולהטעינו עם כל יריה ויריה: לחיצה אחת — ושלושים גזרי מתכת קהת־חוד היו מכריעים בעצמתם את כל מי שייקרה להם בדרכם. משנמוגו הצפית המתוחה מתוך שלות הרגעים שהובלטה על־ידי נחרתו של הישן בסמוך, הוציא את הכדור הנכלם שנטען והידקו לארבעת האחרים שבמחסנית.

ביל — הוא ולא אחר התהפך מצד אל צד, כששעון־היד המפוספר ירוקות נוגס בחשיכה את רגעיו היקרים שנותרו לו לישון. הוא ולא אחר עתיד להיות מנוער בעוד שעה וחצי, ליטול רובה לח מטל־הלילה, ולעמוד בפני צינתו המחריפה של בוקר בשעה שחיים עצמו ייכנס ליצועו החם וינסה להירדם.

בחור חדש הוא זה שבא זה לא כבר למחלקה מספר שלוש. בא, הניח צרורו הכרסני אצל החדר הארוך ומקומר־הגג שבמחנה־הצבא הגדול, כשעשרות עינים נעוצות בו בסקרנות של אנשים, שראיית פרצוף חדש לגביהם הוא משהו חדש ומעורר ענין. הם בחנו את הלבשתו המוזרה צלובת־הכתפיות, שהגירה פלגי־זיעה זהלניים ביום המסיני זה; הם ניסו לשער במבט ראשון כל מה שחבוי ומוצנע מאחורי גב זה הכפוף כמעה ובפנים אלה ההלקים־החוורים שלא נתבגרו ונתכשחו בזיפי שיער דוקרני וצפוף; הם תמהו להנועות ידיו, שהתירו אבזמים ורצועות מתוך עצבנות של מי שמרגיש בתשומת־לב לגביו, והשתוממו על גיטרה דהויית־צבע שחלפה בזהירות מעל למיטתו. ורק משגמר את סידוריו ויצא מהחדר, החלו דיבורים להתמלמל על „ירוק" זה ומניחושים וסברות התקשרה שיחה עם אותו ברנש הדובר אך אנגלית, ההברר שהוא אמריקאי נוצרי, שבא להילחם ב„בלדי ערב", שהעיזו לחרחר פה מלחמה. אז התגלה ששמו ביל, ושאביו פכוסס והוא עצמו קומוניסט. אמנם לאחר שבוע ימים היה כאחד

משלנו, היה מחרף כי האוכל ניתן בצמצום ומבושל ללא־טעם, וכי אין נותנים הופשה לבלות בעיר, ובשעת המיפקד העביר בחשאי צחוק כבוש בין שלוש השורות המזדקפות בהעויותיו המשונות. ובכל זאת, היה משהו סתום־פשר בצעיר זה, שמאחוריו נסתיימו אך זה מעגליהן של י"ט שנות־חיים מסתוריות. ובשעה שנעלה עמוסי־תחמושת־ומזון לעייפה בְּשביל הנאבק עם תלולית של הר בחשכת־הליל, כשליאות, הגובלת עם אפיסת־כוחות, התיה נישאת בהידוק שינים ומתוך מהשבה שעל אף כל הציונות שתקעו במיחנו, זו המולדת שלנו, וכי שם, מעבר לשדות ממוקשים ומרחבים אפופי צפיית־קרב נמצא ביתנו שלנו, ושדות, שבהם למדנו לחרוש לראשונה, ושלא פעם תקענו חרטומו של הרמש בין רגביהם, נהרהר בלבנו ונתמה מה דחף צעיר זה לקום ולבוא הנה. לא אומתו היא זו הנאבקת על קיומה; לא כפריו וערין נתונים למורא הפצצות והורבנן, ובכל זאת בא, מולהב ועליז, והרי ביל זה, הוא שהציל את חייו של אורי ג' לפני חדשיים! כך, פשוט, כשם שהוא נוהר כעת מתחת לשמיכה האפורה! כיצד קרה הדבר? מהלקה מספר שלוש, אותה מחלקה ממש, היתה סורקת לעת־ערב את השטח ההררי, זוהלת כבדות, שולחת יד ימנית קדימה בדמות גששים כפופים, זריזים, כשה„תת" צמוד למתניהם, ושבה וגוררת גוף כבד עמוס ארגזי־תחמושת־וכלים כשהיא מסתייעת בעקב מפורזל הנגרר בקשנות באדמת־הטרשים הברזלית. כבר עברו את רוב רובו של השטח ללא כל תקלה, והיו מהרהרים על הסכנה שאיימה עליהם מכל קפל קרקע וסלע כעל דבר שחלף, במין רגש של סיפוק והנה הריחו כבר את ריחה של ארוחת־הערב שתהית מוכנה לכשיחזרו מ„שפשוף" הגון זה, — ולפתע, מבלי שציפו לכך, מבלי שרצו לקוות אף בזהיר שבשיקולים, נפתחה אש־תופת מן ההרים המתנשאים מנגדם. עד היכן הגיעה חוצפתו של העירקי המנוול הזה! על גדרות האבנים, ששימשו טרסית בפני סתף־גשמים, הציב „ברנים" לאין ספור, ובפסגת־ההר אף העז ותקע צפרני חצובותיהם של שני „בראונינגים" שקצב־דיבורם אטי ומשכנע. האנשים, ששליותם נתרסקה בסערת־הקרב, חשו להם מפלט אל מאחרי הסלעים הגדולים, הנעוצים עמוק בקרקע. האש היתה איומה, כל סנטימטר של אויר דחוס וספוג־זיעה הכיל כדורן שלו. האש כסחה את הדרדרים הצהובים, את השבלים הקטנות שנאחזו כאן והטיחה רסיסי־אבן לוהטים מן הסלעים שחצצו ביניה לבין גופות מכווצים בכל־כך, שאי־שם, בצדם השמאלי, פועמים לבבות בקצב של מאה פעימות לדקה. שלושה מקלעים חדשים בצבצו מאחורי הסלעים נוכח ההר היורק אש. המערכת הנעה, אשר עד כה עמלו לשמנה היטב־היטב, זונקת קדימה, חוטפת כדור משרשרת רבת כדורים חרוזי־כרכוב ונוצצי־קלע, דוחפתו כגסות אל בית־הבליעה ושבה ותולשתו בחזרה כשריח אבק־השריפה בחללו הריק, ושוב טסה קדימה ללא־ליאות. מכאן ואילך התנהלו הענינים מהר מהר. החלו נסוגים בחיפויים של שלושה מקלעים תכופי־מעצורים, שבכל זאת הצילו את המצב. ומששבו והתקבצו מחדש בערוצי הואדי, הרחק ממקום האש ה„יהינומית, נתברר כי שנים חסרים, ביל ואורי ג'. רק כעבור ארבע שעות הופיע ביל כשעל גבו מיטלטל אורי הפצוע.

צא וחשוב. — הרהר חיים כמדבר עם לבו — מה היית עושה לו היו מזנקים לעומתך ברגע זה מחיק־האפלה דמויות אחדות מעוטרות כפיות וחסלוך בשקט בטרם תוכל לנקוף באצבע להצלתך, ומיד לאחר כן יזדקפו שני השומרים המרוחקים ממך ריוח הגון, יתנערו מהזיותיהם ועד שיספיקו לשאול בתדהה „מה קרה שם?", יהיו גם הם מחוסלים באותה קלות עצמה?! ולזה יקרא הגנה של כפר? וכשהחבריא יתעוררו משנתם העמוקה ויעמדו על פשר הדבר, אז... אך מוטב שלא להרהר בזה. בעוד הצי־שעה יש לגשת אל ביל, שדומה והצליח להירדם איך־שהוא (על־כל־פנים אין הוא מתהפך עוד מצד אל צד!), להעירו. לשכב ולכסות בשמיכה את כל החשדות והפקפוקים, ולהקיץ כעבור זמן ולמצוא את עצמך נצלה ללא־רחמים על־ידי קרני־שמש מסנוורות, ולא מוקף שהור אימתני, ולראות שהכתם הבהיר שנראה בלילה אינו אלא פח לבן! אלא שעד אז מסתבר שחצי־שעה הן שלושים דקות ולא פחות — אטיות עד לזוועה. שבהן אתה שב ומציץ בשעונך עשרים פעם, ומדשדש על מקומך מתוסר כבלנות.

ושוב שרט רחש דק כן הדק את השקט שנשתרר בין עצי־הזית בבוסתן, והעיניים, שנעצו כל הזמן בקדחתנות־ציפיה נרגשים, נלכדות ברשת של צבים זוהלים ושאר מיני רמשים, נפקחו עתה באיזו אדישות מזורה. צריך לדעת להקשיב ללילה. דומה, אף גוף מטושטש־דמות מתבלט בין שמורות־העיניים והנהו מפסיע וקרב. ואולי אין זה אלא דמיון? צריך לדעת להקשיב ללילה... כדור אץ לבית־הבליעה (אותו הכדור הנכלם): מי־שם?! אמנם כן, אמנם כן, הדמות נעמדה. מין מלמול־דברים נישא מאותו כיוון במבטא אנגלי, לעזאזל, יש להם מפקדים בריטיים! למשהו מעין זה לא ציפה כלל, ודוקא בדקות האחרונות של השמירה.

— מי שם? — שאג שוב, ומשלא נענה באותו הרגע — —

ההדק נסחט בהיסוס של אדם היראַ לעורר בהלת־שוא. ואחרי דקה, כבהחלטת־פתאום, נתפצחה יריה בודדת ואחריה עוד אחת. משהו צנח בקול גניחה.

חיים הסב את ראשו לאחור. רצה להעיר את ביל, ותמה בשעת כך איך לא נתעורר מן היריה הראשונה? הוא ניגש אליו ושלח יד קרה לנערו. היצוע היה ריק. על אף הכל הפך והפך בשמיכה החמה במהירות של לא־מאמין, ומבלי משים הוליכוהו רגליו הכושלות לעבר המקום שם נפל הגוש, כשהרובה מתלבט בידיו כמשהו מיותר.

לאורו המתרטט של גפרור הבחין בפניו החוורים של ביל המת. אשר דומה שחיוך של לעג נמתח עליהם, ובכתם האדום שבחזהו...

הַכְתָּה יְצָאָה עִם עֶרֶב...

לבני „כדורי" אי־שם

כדור־החמה גלש אל מאחורי דמותו האיתנה של התבור, שצלו נשתרטט על־פני השדות למטה. היו אלה שדות דלים, צרובי־שמש, שקבוצות סביונים הצהיבו במרכזם. דמנה קרושה נתכנסה בין הגבעות הטרושות. הזדחלה אל מתחת

לנופי הארנים המסורבלים, וחיבקה בזרועות אכזריות את אמירי־השזיפים, שהצחירו בלבנת פריחתם הקורנת.

לו היה הולם עתה הרעם לפתע, מרעיד אפקים ומנפץ את הדומיה העגמומית הזאת לשברירי־רסיסים ומתגלגל עמומית לבין הגבעות, מפריח את התרנגולות בלול בהיהבטם בקול־צריחה בין קירות הפח ומעמיד את הכוס באמצעיתו של תלם, בנשאו עינים מבוהלות על סביבותיו — היינו זוכרים, כי אי־שם מתרטשת האדמה מזעם כדורי־עופרת הנחיתים באיטה, כי „הם משתמשים בתותחים" וכי המשק בסכנה.

ולכן בהיראות המשוריין האפור, האטום, המתנשם כבדות בזחלו אל בנין בית־הספר שבראש הגבעה, הלמו בלב כולנו תקוות: שמא באים לקחת גם אותנו לעזרה ברגע מסוכן זה?

ודוקא משנתיאשנו להציץ תכופות אל קצה־השביל כדי לראות אם מישהו בא ובהטילנו אל הבמה הבנויה זקופות את אחרוני קלשונות התלתן, הירוק, העסיסי, שריחו חמיצי־החמצמץ טופח באפנו; דוקא בהגותנו ברגע בו נתנהל במרומי העגלה העמוסה דרך המשק בדרך לרפת — בו ברגע בא גדעון במרוצה כשהוא מתנשף כקטר והודיע חטופות:

„עזבו הכל ועלו מיד לבנין. המשוריין מחכה. באו לקחתנו! — — —"

ובבנין — המולת־צהלה. הדרך שבין חדר־המיטות וחדר־הארונות, מקום שם מונחים הבגדים, נראתה עתה ארוכה מתמיד, ובחדר־המיטות כבר הוטלו תרמילי־הצד על המיטות שכיסוייהן הוסטו ברשלנות, והחלו תוחבים להוכם וממעכים כל מה שניתן להכניס. מישהו מנסה להכניס אף את חולצתו הרוסית.

„חמור! נדמה לו שיטייל שם עם בנות."

וצפניה עוד מסתובב, וקולו הבסי מידרדר במסדרון:

„נו, לעזאזל, איפה תרמיל־הצד שלי?"

וכך, בבגדי־עבודה, באותן הנעליים הכבדות שספגו כל ערב־שבת את השמן הצהבהב בחדר־הנעלים, עם התרמיל בצד,

עמדו בהבלטת חזה עמידת־דום העשרים וחמישה במיפקד, כשהשעון החשמלי בחדר־האוכל מזיז מחוגיו המעוקמים בקול נקישה לק־את שעה ארבע, ועיניהם של בני כיתה א' נגעצות בחבורה בקנאה: הרי רק הבדל של כמה ימי־אימונים מבדיל ביניהם...

המ"מ נותן הוראות אחרונות שלפני נסיעה. לכאורה הם בהו לכל התרגשות שבפרידה, לכל השתפכות לירית מלאה התמוגגות ודמעות, ועמדו כשהם מנסים בכל כוחם לשוות לפניהם ארשת של רצינות ושל „לא־איכפת", כיאה לבני־חיל היוצאים לחזית. אבל העינים שוטטו על אגפי בית־האבנים הגדול בן שלוש הקומות, שנראה משום־מה גדול יותר, גבוה יותר; אותו בנין שבעלותך עם לילה מהמשק כשסביבך עלטה, היה הוא פוגשך, בהיגלותו פתע מבין חורשות־הארנים העבותות הסובבות אותו, בריבועי־אורו הזוהרים, בניקוש דלתותיו ובשקשוק ספלים במטבחו, בחירוק ספסלים נגררים על רצפתו, בהד צעדים ומלמול דיבורים. ואיזו מחשבה נואלת ומזוהמת הגיחה מפינה וצעקה בקולי־קולות: ייתכן שלא תחזרו הנה בכלל, שזוהי פרידתם האחרונה! — — —

הכל נכנסים למשוריין הדחוס, צרוב־החמה, שאפלולית מתנמנמת בין קירותיו המפולדים. רגע עוד נתת לבך לכך, כיצד נשתנה כלי־רכב זה, על שרפריו שהונמכו, על ריבוע־חלונו, אשר שוב אין הנוף נראה מבעדו.

והמשוריין זז. ובבטן מבחילה מין הרגשה משונה, זו אשר לפני מבחן־גמר בטרם הינתן השאלות, כשבכיתה, בתא, מונחות המחברות ללא־סדר, המחברות של גידול־תבואות ושאר המקצועות. והלא הערב חפצת לכתוב מכתב הביתה לאחר שבועיים של שתיקה. — — —

הראש מופנה אינסטינקטיבית לאותו מקום בו היה קרוע פעם חלון ועתה הוא אטום בפלדה אפורה וקשה: איכם, איכם נופי־מולדת שהורגלת לראות ממרומי מכונית־משא חולפת ביעף, כשהרוח מנפנפת בשערך ומלטפת חזך?

כדורי, הר־תבור.